

Den gamle

Jag visste sedan länge
att han var mycket sjuk
men ändå var hans hand i min
nu oförmodat mjuk.

Han log mot mig och talade
med tyst men hoppfull röst
och blicken i hans ögon
bjöd både stöd och tröst.

Han sa "Min tid är utmätt,
det har jag nog förstått.
Det får jag acceptera
men jag har inte brått!

Jag känner mig försonad,
jag känner mig beredd.
Och jag kan säga ärligt
att jag är inte rädd.

Jag lärt mig se på Döden
som vore han en vän
jag väntar mig besök av
men inte riktigt än.

Nu ser jag faktiskt fram emot
varenda nyfödd dag
och fyller den, så gott jag kan
med glädje och behag.

Jag äter gott, jag dricker gott
och läser poesi
och fångas av de budskap
som jag kan se däri."

Han kramade min hand igen
och sa: "nu skall du gå!"
Jag lovade att titta in

Då var han redan borta.
Hans bädd var inte där.
Men lämnat på hans nattbord
jag fann ett vitt kuvert.

I detta låg ett budskap:
"Hur tackar man en vän
som skall gå samma vägar
men ej på länge än."

I lådan på mitt nattbord finns
en bok som nu är din.
Där låg ett gammalt, tummat verk
av skalden Nils Ferlin.

"En döddansares visor"!
Först blev jag lite matt
men kände samtidigt en lust
att brista ut i skratt.

Hans bokval gjorde att jag blev
dels vemodig, dels glad.
Han hade skrivit någonting
på bokens försättsblad.

"En döddansare? Knappast!
Det är du långt ifrån.
Min gåva är ett hjärtligt tack
för alla skratt, min son."

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren © anakreon med Poeter.se id #13189 innehar upphovsrätten